

Като чужди поданици те нямаха право на свиждане. Но имената им, сходни с българските, не будеха никакво съмнение и именно това обстоятелство не затрудни особено получаването на разрешение за свиждане от Софийската прокуратура. В уречения ден, към 14 ч. с разрешение в ръце и с цял вързоп храна двете с Бойка се озовахме пред вратата на Софийския централен затвор. Затворническата управа предварително прибираше храната, а след това ставаше свиждането. След повече от 1 час чакане дойде и нашия ред. Пуснаха ни на групи по няколко посетители. От групата, с която влязохме, отделиха нас с Валцарова и зад един параван една надзирателка ни претърси. Това ни забави, затова последни влязохме в помещението за свиждане. Зад двойната решетка бяха наредени затворниците, а от предната страна срещу всеки стоеше неговия близък посетител. Между решетките се разхождаше полицаи. Когато влязохме, видяхме двамата съветски другари по средата на редицата със светнали от възбуда и радост лица да ни чакат. Единият от тях по-висок, с тъмна коса - Николай Романов и другият, набит, рус, с буйна коса - Дмитрий Теимянов. Романов високо държеше празната бохча и отчетливо произнасяше:

- Я Романов, я Романов"! "Приближихме ги.

- Здравейте товарищи, здравейте дарогие товарищи!" прозвуча меката руска реч и ръцете обхванали затворническата решетка се стегнаха в юмруци.

Те разговаряха с нас на своя мелодичен руски език и ние се стараехме да им подражаваме за да ни разберат, като само изкривявахме българските думи.

Разговора предпразливо, повече с мимики, се водеше около събитията у нас и на източния фронт, но както те казваха не по официалната българска фашистка преса, а по радио Москва. У тях не се забелязваше никакво отчаяние или колебание относно изхода на вой-